

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 626/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených [REDACTED], [REDACTED], advokátskou kanceláriou, [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 31 C 138/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. júna 2021 a doplnenou podaniami doručенými ústavnému súdu 2. a 17. augusta 2021 a 27. septembra 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 C 138/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal každému z nich primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovatelia sa žalobou doručенou okresnému súdu 28. augusta 2017 domáhajú proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“) zriadenia vecného bremena, ktorému zodpovedá právo vybudovania, napojenia a užívania inžinierskych sietí, a to vodovodnej, kanalizačnej a elektrickej prípojky, a právo prístupovej komunikácie, právo prechodu pešo a prejazdu motorovými vozidlami

a nemotorovými vozidlami. Konanie o podanej žalobe je okresným súdom vedené pod sp. zn. 31 C 138/2017.

3. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom zo 7. apríla 2021 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), proti ktorému podali obe sporové strany odvolanie.

4. Spis okresného súdu bol 30. augusta 2021 postúpený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaniach podaných sporovými stranami a nachádza sa na ňom aj v čase rozhodovania ústavného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia podanie ústavnej sťažnosti odôvodnili konštatovaním, že okresný súd *«koná zjavne nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi, čoho dôkazom je jednak (i) celková dĺžka namietaného konania (iii) dôležitosť výsledku konania pre sťažovateľov (iii) správanie sťažovateľov, ktorí žiadnym spôsobom neprispeli k neprimeranej dĺžke súdneho konania ako aj (iii) tretikrát podávaná ústavná sťažnosť, nakoľko sa sťažovateľom nedostalo nápravy, keď Ústavný súd Slovenskej republiky („ústavný súd“) uznesením zo dňa 23.03.2021 sp. zn. I. ÚS 126/2021-57, doručeným právnenému zástupcovi sťažovateľov dňa 15.04.2021 odmietol v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľov zo dňa 14.09.2020.*

2. *Nakoľko porušovateľ vydal dňa 07.04.2021 rozsudok sp. zn. 31C/138/2017, ktorý je vo svojej celistvosti nekomplexný, arbitrárny, nelogický boli nie len sťažovatelia ako žalobcovia ale aj žalovaná strana, nútení podať proti takémuto nezákonnému rozsudku opravný prostriedok, a teda odo dňa podania žaloby zo dňa 30.08.2017 do vydania rozhodnutia dňa 07.04.2021 teda za 3 roky 7 mesiacov a 9 dní vydal porušovateľ také rozhodnutie, ktorým nijakým spôsobom neodstránil stav právnej neistoty, keďže obe sporové strany podali voči tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok.».*

6. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetnú vec podľa názoru sťažovateľov nemožno hodnotiť po právnej ani faktickej stránke ako zložitú, pretože tento druh sporových vecí tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Poukazujúc na predmet sporu a jeho význam, sťažovatelia taktiež argumentujú, že *«(i) predmetné konanie z dôvodu jeho neúmernej dĺžky má značný negatívny dopad aj na psychickú stránku sťažovateľov a ich absolútnu právnu neistotu, keďže ani po vyše 3 rokoch a 7 mesiacoch od podania žaloby „nevedia“, či bude alebo nebude vyššie uvedené vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné pre riadne užívanie stavby ich rodinného domu zriadené, a to napriek vydaniu neprávoplatného rozhodnutia, ktoré v podstate nevyriešilo definitívne ani právnu pozíciu sťažovateľov ako žalobcov ani právnu pozíciu žalovaného a preto boli obe strany nútené podať opravný prostriedok; (ii) neúmerná dĺžka konania má značný dopad aj na výšku trov právneho zastúpenia a teda značným spôsobom ovplyvňuje aj finančnú stránku sťažovateľov; (iii) zároveň ide o konanie, ktorého stredobodom je domov a obydlie mladej rodiny, ktorá už do nehnuteľnosti investovala značné finančné prostriedky a sťažovatelia toho času jednak nemajú reálny prístup ku svojej nehnuteľnosti a tak nie sú schopní ani skolaudovať svoju stavbu, ktorá je toho času nepredajná a tak jediným východiskom je zriadenie vecného bremena in rem nakoľko samotný žalovaný nielen že nevyužíva*

daný pozemok, ale ani ho využívať nemôže z dôvodu, že na pozemku sú už zriadené iné vecné bremená, ktoré absolútne obmedzujú akékoľvek investičné či stavebné využitie daného pozemku.».

7. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania pred súdom prevej inštancie nebola vyvolaná správaním sťažovateľov, ktorí boli v konaní aktívnou stranou sporu, boli zastúpení právnym zástupcom, reagovali na jednotlivé výzvy súdu, vyjadrili sa k predmetnému konaniu písomne, zúčastnili sa riadne nariadených súdnych pojednávaní, poskytli konajúcemu súdu všetku potrebnú súčinnosť, riadne a včas predkladali všetky dôkazy, riadne preberali všetky dokumenty súvisiace s konaním.

8. Bez potreby podrobnejších analýz a s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote možno podľa názoru sťažovateľov konštatovať, že k porušovaniu ich označených práv došlo a dochádza výlučne postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

9. Sťažovatelia návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zásadnom odôvodnili tým, že v celej miere a adekvátne zodpovedá ich ujme „*v pocitoch nespravodlivosti, neistoty a stresového vypätia, ktoré so sebou súdne konanie a najmä v takej dĺžke prináša.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom v poradí tretej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, keďže o nimi podanej žalobe nebol okresný súd schopný právoplatne rozhodnúť ani po uplynutí troch rokov, desiatich mesiacov a desiatich dní (ostatné podanie doručené ústavnému súdu 27. septembra 2021) od jej podania.

11. Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému porušeniu ich práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia EŠLP vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Pritom ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

16. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. *Humen proti Poľsku*, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, *Calvelli a Ciglio proti Taliansku*, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

17. Vychádzajúc z uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v prvom rade dôkladne oboznámil so skôr vydanými rozhodnutiami ústavného súdu o ústavných sťažnostiach sťažovateľov namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v napadnutom konaní.

18. V poradí prvým rozhodnutím bolo uznesenie č. k. IV. ÚS 172/2020-26 z 13. mája 2020, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie označených práv (bod 17 tohto odôvodnenia) ako zjavne neopodstatnenú, pričom konštatoval, že „*argumenty sťažovateľov, ktoré uvádzajú v ústavnej sťažnosti (body 2 až 5 tohto uznesenia), nasvedčujú tomu, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol v ich veci optimálny (predovšetkým väčšie časové odstupy medzi nariadenými pojednávaniami a zrušenie rozhodnutia okresného súdu*

o prerušení napadnutého konania odvolacím súdom). Nedostatočne optimálny postup okresného súdu však podľa názoru ústavného súdu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci už na prvý pohľad nedosahuje takú intenzitu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal predovšetkým na celkovú dobu trvania napadnutého konania (2 roky a 8 mesiacov), ktorú aj s ohľadom na judikatúru EŠLP nehodnotí ako spôsobilú bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti. Do úvahy ústavný súd zobral aj predmet sporu (zriadenie vecného bremena), ktorý aj keď je pre samotných sťažovateľov nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako je to napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých). Ďalšou skutočnosťou, ktorú ústavný súd pri rozhodovaní vo veci ústavnej sťažnosti zohľadnil, bolo rozšírenie predmetu napadnutého konania, ku ktorému došlo na podklade vzájomnej žaloby podanej žalovanou 28. júna 2019. Uvedená skutočnosť, ku ktorej došlo takmer po dvoch rokoch od začatia napadnutého konania, kladie na okresný súd zvýšené časové nároky, a to jednak z dôvodu nevyhnutnosti vykonať stanovené procesné úkony, ako aj z dôvodu protinárok z hmotno-právneho hľadiska riadne posúdiť.“.

18.1. Druhým rozhodnutím bolo uznesenie č. k. I. ÚS 126/2021-57 z 23. marca 2021, ktorým ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov namietajúcich prietahovosť napadnutého konania taktiež ako zjavne neopodstatnenú odmietol s odôvodnením, že „z uvedeného prehľadu procesných úkonov vykonaných okresným súdom po vydaní rozhodnutia ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že okresný súd vo veci riadne konal a nariaďoval pojednávania, bola tiež uskutočnená aj miestna obhliadka. Zároveň bolo preukázané, že práve sťažovatelia požiadali o odročenie dvoch pojednávanií (nariadených na 16. september 2020 a 27. november 2020, pozn.), a to z dôvodu mimosúdneho rokovania so žalovaným. Samozrejme, išlo o uplatňovanie ich práva, no na druhej strane uvedená skutočnosť nemôže byť pričítaná na vrub okresnému súdu ako jeho nečinnosť či neefektívna činnosť majúca za následok predlžovanie napadnutého konania, obzvlášť ak samotný Civilný sporový poriadok vo svojom čl. 7 ods. 2 ukladá všeobecnému súdu povinnosť viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu sporu. K sťažovateľmi namietanej celkovej dĺžke napadnutého konania je tiež potrebné zdôrazniť, že ústavný súd v uvedenom prípade pri posudzovaní postupu okresného súdu berie ohľad aj na tú skutočnosť, že v priebehu takmer celého roku 2020 vzhľadom na objektívne príčiny – zákonné obmedzenia vydané v záujme zamedzenia šírenia ochorenia COVID-19 okresný súd, tak ako aj iné súdy objektívne musel danej situácii prispôbiť svoju činnosť. Inak to vzhľadom na aktuálnu situáciu nie je ani v súčasnej dobe, no aj napriek tomu okresný súd v priebehu roku 2021 dosiaľ koná vo veci v podstate plynulo... Zároveň je možné zdôrazniť, že predmetom napadnutého konania je spor, ktorý nepatrí ani v zmysle judikatúry EŠLP medzi tzv. prednostné konania, ku ktorým má vo veci konajúci súd pristupovať s osobitnou starostlivosťou a rýchlou. Ako teda jednoznačne vyplýva aj z úkonov okresného súdu uvedených v bode 9 tohto rozhodnutia, ani v období po vydaní rozhodnutia ústavného súdu (teda ani v období po 13. máji 2020, pozn.) nedochádza zo strany okresného súdu k prietahom v napadnutom konaní.“.

19. Ústavný súd dopytom v informačnej kancelárii okresného súdu zistil nasledujúcu chronológiu úkonov uskutočnených v napadnutom konaní po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v druhom rozhodnutí ústavného súdu:

- 7. apríla 2021 okresný súd vyhlásil rozsudok (zriadil vecné bremeno),
- 8. apríla 2021 bol rozsudok expedovaný stranám sporu,
- 27. apríla 2021 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalobcov,
- 29. apríla 2021 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovanej strany,
- 4. mája 2021 okresný súd uznesením uložil povinnosť zaplataenia súdneho poplatku za odvolania,
- 30. augusta 2021 bol spis okresného súdu zaslaný krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach.

19.1. Ústavná sťažnosť sťažovateľov (tretia v poradí) bola ústavnému súdu doručená 18. júna 2021 a ako posledný úkon okresného súdu je v nej uvedené vydanie rozsudku v napadnutom konaní 7. apríla 2021 a zmienka o podaných odvolaniach sporových strán. Ústavná sťažnosť bola doplnená ďalšími tromi podaniami doručenými ústavnému súdu 2. a 17. augusta 2021 a 27. septembra 2021. Je zarážajúce, že ani v jednom z uvedených podaní sa sťažovatelia nezmenili o ďalšom aktuálnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní, ten si musel ústavný súd zistiť sám. Jedinou informáciou v uvedených podaniach bolo aktuálne vyčíslenie dĺžky napadnutého konania od podania žaloby, čím sa potom natíska otázka zmyslu takéhoto dopĺňania ústavnej sťažnosti podaniami s nulovou výpovednou/informačnou hodnotou.

20. Vychádzajúc z už uvedeného, musí ústavný súd konštatovať, že aj v období po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 126/2021-57 z 23. marca 2021 tento konal v napadnutom konaní plynulo, bez priet'ahov. Postup okresného súdu v období od vyhlásenia rozsudku 7. apríla 2021 do predloženia veci krajskému súdu na účely rozhodnutia o podaných odvolaniach 30. augusta 2021 (v rozmedzí necelých piatich mesiacov) bol plynulý.

21. Tvrdenia sťažovateľov o nekomplexnom, arbitrárnom, nelogickom, ba nezákonnom rozsudku okresného súdu, proti ktorému museli strany sporu podať opravné prostriedky, v dôsledku čoho dochádza k ďalším priet'ahom v napadnutom konaní, možno v tomto štádiu považovať za predčasné a neopodstatnené. Až po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu súdom odvolacím a jeho následnom zrušení s odôvodnením, že ide o rozhodnutie, ktoré je arbitrárne, eventuálne neodôvodnené, by prichádzalo do úvahy vyhodnocovanie postupu okresného súdu v súvislosti s vydaným rozhodnutím ako postupu, ktorý je priet'ahový.

22. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

23. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania (tvoriaceho bežnú rozhodovaciu agendu súdov), správania sťažovateľov a postupu okresného súdu, zohľadňujúc doterajšiu dĺžku napadnutého konania na okresnom súde (posudzovaného čiastočne aj v predchádzajúcich dvoch uzneseniach ústavného súdu), a to necelé štyri roky (s poukazom aj na takmer dva roky trvajúcu epidemiologickú situáciu), konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu